

DE HARVARD SCHOOL OF DENTAL MEDICINE

29 Commonwealth Avenue, Boston 16, Mass

Ten vervolge op mijn artikel over b.g. school, reeds eerder verschenen, kan ik thans verslag uitbrengen over een bezoek aan de instelling, waarbij Dr. D u n n i n g zo vriendelijk was mij persoonlijk rond te leiden.

De saamhorigheid van de medische en de tandheelkundige school wordt nergens verzuimd te onderstrepen, zodat men dan ook de werkkamer van Dean D u n n i n g in het hoofdgebouw van de medische school moet zoeken. Degenen, die in Boston geweest zijn, zullen niet verzuimd hebben, deze monumentale gebouwen te bezichtigen. De tandheelkundige school, die er naast gelegen is, zinkt daarbij geheel in het niet en bovendien al wat ruimte inneemt, kan in de medische school ondergebracht worden. Ik denk dan in de eerste plaats aan de enorme bibliotheek, die door beide groepen gezamenlijk gebruikt wordt en aan de vele laboratoria in de medische school, die ter beschikking staan.

In de tandheelkundige school, waar zoals gezegd niet meer dan 30 studenten gelijktijdig werken, zijn goed ingerichte ruimten voor de prothetische afdeling, de „operative department”, onze afdeling conserverende tandheelkunde, is modern ingericht met handige „units”. Dr. D u n n i n g maakte mij er op attent, dat de student deze units ter beschikking gesteld krijgt van de universiteit, na beëindiging van zijn studie kan hij deze instrumenten van de Universiteit kopen. De prijs is zeer schappelijk en dit wordt als geste zeer gewaardeerd. In de kelder zijn research-laboratoria ondergebracht, aldaar was Dr. S o g n n a e s met zijn staf bezig aan onderzoeken op proefdieren. S o g n n a e s is thans permanent aan Harvard verbonden in een positie, die hem volkomen vrijheid laat voor zijn werk. Een andere buitenlander is Dr. H e r m a n d e W i l d e, zoon van een Belgisch tandarts (Gent), die hier gestudeerd heeft en thans werkzaam is in de conserverende afdeling.

Ter aanvulling van de gegevens in mijn eerste artikel, kan ik nog mededelen, dat deze „School” van Harvard de beschikking heeft gekregen over een zeer grote schenking, groter dan van welke andere afdeling van de Universiteit ook. Dat de instelling zich op deze wijze ruim bewegen kan, wordt al bewezen door de ratio leerkrachten-studenten, die 1 op 3 is. Dr. D u n n i n g noemde mij ook het bedrag, dat een tandheelkundig student aan de Universiteit kost, maar verzocht mij het bedrag althans niet te publiceren. Stellen wij de kosten van de doorsnee Harvard student op 100, dan is het getal voor den a.s. tandarts 160.

Het streven de geneeskunde en de tandheelkunde nader tot elkaar te brengen, een streven dat de Harvard School of Dental Medicine zich tot doel heeft gesteld, is hoogst lofwaardig en nodig. In de meeste landen van de wereld is men daarin te kort geschoten en zeker is tot nu toe van de Utrechtse opleiding nooit enige stimulans in die richting uitgegaan. De blaam hiervoor valt slechts voor een gering deel op de tandartsen, voor een groot deel op de medische faculteit en de medische wereld in Nederland.

Gedane zaken nemen geen keer, maar voor de toekomst mogen wij toch op betere verhoudingen rekenen. Wil een arts zich op de tandheelkunde toeleggen, laat hem dan niet genoegen nemen met een stoomcursus ergens in het buitenland van 6 weken, maar laat hem beslagen ten ijs komen, als een goed arts en een even goed tandarts.

Ik heb van Dr. Dunning de positieve toezegging ontvangen, dat wanneer een *Nederlands arts zich tot Harvard wendt voor toelating tot de tandheelkundige school*, deze opgenomen zal worden in het derde jaar en zijn tandheelkundige studies dus in ongeveer 20 maanden kan voltooien.

De gedachte kwam bij mij op, hoe goed het voor het tandheelkundig onderwijs in Nederland als voor de Ned. tandheelkunde zou zijn, wanneer voor een *periode van vijf jaren ieder jaar twee Nederlandse artsen naar Harvard konden gezonden worden teneinde aan hun Ned. artsengraad de volledige kennis van de aan Harvard opgeleide tandarts toe te voegen*. Op deze wijze zou een groep van jonge docenten en research werkers gekweekt worden, waarvan de universiteiten van Utrecht en Groningen konden profiteren. En niet alleen de universiteiten, maar de gehele tandheelkundige gemeenschap en..... evenveel de medische broeders. Een teer punt is natuurlijk de dollarkwestie; voor de Ned. regering zal het moeilijk zijn hiervoor gelden ter beschikking te stellen, maar zouden er geen particulieren of ondernemingen gevonden kunnen worden, die hun naam voor vijf jaren verbinden willen aan „scholarships voor Nederlandse artsen, dezen in staat stellende de graad van tandarts (Doctor of Dental Medicine) te behalen aan de Harvard School of Dental Medicine”. De namen komen mij gemakkelijk op de lippen, maar „a bon entendeur demi mot suffit”.

Tenslotte nog een laatste „bulletin” over samenwerking van artsen, tandartsen en anthropologen. In Juni a.s. wordt een expeditie uitgezonden naar de Aleoeten, bestaande uit een groep anthropologen, een medicus en een tandarts-orthodontist. De kosten worden bestreken door Harvard University, het Viking-Fund, de National Research Council en de U.S. Navy. De taak van de orthodontist zal zijn de studie van het gebit, de occlusie en de samenhang tussen schedel en gebit. Daarvoor worden de bewoners van deze eilandengroep onderzocht alsook de schedels, die als resultaat van opgravingen gevonden worden. De tandarts, hiervoor gekozen, is onze landgenoot Coenraad F. A. Moorrees, die hierdoor naast zijn werk als senior-fellow in orthodontia aan de Forsyth Clinic, in de gelegenheid wordt gesteld weer op ander gebied interessant studiemateriaal te verzamelen.

L. Herbert Loeb, Tandarts D.D.S.

Maart 1948.

29 Commonwealth Avenue, Boston 16, Massachusetts.